

VISSZAVADÍTÁS

Laza regényféle a kutyabőrről, IV.

B. FOKY ISTVÁN

A KERTI TÖRPE HATTYÚDALA, VALAMINT A KUTYABŐR FELTÉRKÉPEZÉSÉNEK VAJÚDÁSAI

A hó váratlanul érkezett. A lezúdulását megelőző napokban az erre hivatottak még arról beszéltek, hogy idén szinte elmarad a csapadék, és száraz telet élhet meg a környék. A környék pedig komolyan vette a mondottakat, s nemigen látszott készülődni a hóeltakarításra. Bár volt olyan is az emberek között, aki már az őszt folyamán emlegetni kezdte a természetben előforduló rendellenességeket, amik bőszt telet jelentenek, de ezeket a híreszteléseket a környék lakói olyannyira lazán kezelték, hogy inkább azokra hallgattak, akik a szájuk íze szerint hallatták hangjukat.

Aztán egyik éjjelen a hó lezúdulott. Reggelre kelve hasig ért embernek és állatnak egyaránt, az élet egyelőre megbénulni látszott miatta, s ennek utána napokig mást sem csinálhattak a jámbor környékiek, mint hogy a havat túrták, s minden eszközzel meg igyekezettel próbáltak a hó fogságából kiszabadulni.

A Remete odújában meg csupán mosolygott, s miközben akáctuskóit rakosgatta máglyára, hogy elejét vegye esetleges megbetegedésének, arra gondolt vidámkodva, hogy a Kamenita-hát szenteltvíz-jege most szép hóbundát kapott ajándékba, s majdan annak leve is nagyban elősegíti a domb mélyén nyugvó évszázados tőkéek tavaszi serkentését. Szinte maga előtt látta a venyigék gyors sokasodását a Kamenita-hátból

kiújulni, ahogy napról napra mindinkább erősödnek, izmosodnak, s valamely rengetegre hasonlítva teszik átjárhatatlanná a környéket, ezzel megbénítva az oda törekvők minden szándékát. Mert ha minden a maga rendje és módja szerint történik, akkor ily mód a régészfélék lemondhatnak róla, hogy ásatásaikat tovább műveljék, neki pedig alkalma lesz jó előre előkészíteni mindazt, amit a Kamenita-háttal és a téglagyárral tervezgetett.

Mindennek folytatásában volt kénytelen a Remete arra készülödni, hogy a városba menjék, hiszen a vagyon-visszaszármaztatási szervezet megbeszélést hirdetett az új városházán. Oda kellene valahogy jutni ebben a megtáltosodott, ellehetetlenült állapotú hóvilágban, közben talán éppen innen, a Kis-Palics környékéről a legnehezebb megközelíteni a városközpontot.

– Nem gyűjtöttünk a homoki szarvasgombából idejekorán, Búbánat – morfondírozott hangosan a kutyának, hogy megossza gondolatait valakivel. – Te csak bírhasz magaddal itt a portán, nekem ma a városba kell mennem!

A Remete készülödni látszott útjára, mikor száncsengők hangját dobta fülébe a nagy némaságban némi mozgást biztató hangfoszlány. S bizony volt mit látnia, mikor kilábalt hatalmas horgászcsizmáiban a derékig érő hóba, mert a Szentkút felől felcícomázott lovak húzta hóéke érkezett, rajta vérpiros pofával Magvaszakadttal. Oda is kiáltott neki hirtelenében:

– Teringettét a nemjójának, hiszen sose jött jobbkor a kortárs!

– Hé, Jégmadár! Hahó, Jámbor! Bírhaszatok magatokkal, mert a fületek közé cikkantok! – kiáltotta bösz nekibuzdulással Magvaszakadt Janó, ahogy nagy nehezen megállásra kényszerítette lovait. Most, a mindenfémér vidéken valamiképp eltúlozott tájképi mázolmánynak tűnt a Remete szemében Janó kortárs közlekedési eszköze. Mert hogy túlzottan kicifrázták ökelmét, az a látvány enyhébb fokú közelítése lehetne csupán; s volt vásáriasság meg hetykepeytyke rátartiság is a sok díszszalag és hangműtyür felsorakoztatásában, amivel a két jószágot, valamint a hókotrót ennyire telis-tele aggatták.

– Kész madárkarácsony vagy, Janó, még jó, hogy nem leptek meg a varjak és a dankasirályok – dörmögte a Remete barátjának, de annak

máson járt az esze, szépen látszott róla, hogy valami előbbi nem megy a bögyébe, és bizony csakhamar ki is rukkolt vele:

– Azt a kórtársat meg honnan a francból vette?!

– Nem kór, hanem kor – intette le Janót a Remete, s közben amolyan villanásszerűen, akárha egyetlen fénysugár hatására is, bevilágított nála a gondolat, hogy az új városházába hókotróval utazhatna.

Ezt meg is mondta melegében Janónak.

Magvaszakadt Janó gondolkodni látszott, mintha még mindig az előbbi kortárs miatt enné a penész, aztán mint aki megrágtá az utóbbiakat is, csak biccentett hozzá, ami nála ritkán fordult elő, mert embernek kellett lennie annak a talpán, akivel a szentkúti házgondnok és előénekes az életben csupán egyetlenegy alkalommal szót értett. Most meg hirtelenében rábólintott a Remete kérésére, mintha amaz csak arra kérte volna, hogy álljon odébb egy házzal.

– Már megnézném én is magamnak az ingyencirkuszt, amikor kezdik rojtosítani a Kerti Törpe gatyáját – mondta a Remetének, és helyet csinált neki a hókotrón.

– Milyen Kerti Törpéről beszél nekem, Janó? Már megint elengedte szélnek a fantáziáját vagy újabb fejlemények történtek, amikről nem tudok?

A Remete elhelyezte magát Janó hatalmas bundájának innenső csücskében, aztán körülbugyolálta testén a hátramaradt szabad részeket, a subagallért pedig a fejére biggyesztette.

– Úgy hallani, hogy az elnök nem engedné valamely elkobzottak végét, azokból pedig az utóbbi időben jócskán megkaparintott magának – mondta Janó, és most már a Remete is könnyen kivehette szavaiból, hogy a Kerti Törpe nevezett emberünk lenne, akinek fizimiskája adott okot a ragadványnév rácímezésére.

– Nem ismeri? Sose látta? – kérdezte Magvaszakadt.

– Csak hallomásból, merthogy odébb voltam hosszanta, s azóta bizony erre is fordult az emberekkel a világ – mondta a Remete, majd öngyújtójával meggyújtott valamilyen szivarfélét, amit Janó azonmód kubaszivarnak nevezett meg, és dicsérni kezdte utolérhetetlen illatát.

A Zentai úton véges-végig az ostorfák nem is fáknak, inkább valamely alaszakai hófiguráknak mutatkoztak, amikről valami minden pillanatban leindíthatja a görgetget, s maga alá temethet eleveneket és holtakat.

Jégmadár és Jámbor színrelépése vitt valami élénkületet a kietlen némaságba; a hó a szügyükig ért, és ahogy maguk után húzták a hókotrót, volt valami csodálatos a mozgásukban, ahogy a töméntelen hóval birkóztukban, csaknem elvesztek a tömény kilátástalanságban.

– Semmi nem mozdul, csupán mi vagyunk talpon a környéken – állapította meg Janó, de a csokoládégyárnál lassan mutatkozni kezdtek annak jelei, hogy mások is gondoltak a hóval birkózni.

– Ezek gépesítettek – mondta a Remete. – Ezeknek telik arra is, amiről a sándoriak csupán ábrándozhatnak!

– Magas lóról nagyobb az esés és a nyaktörési lehetőség is! – kiáltotta oda gépesített kollégájának a Magvaszakadt, de a másik csak mutogatott, hogy ilyen kabinba zártan kész süketnéma, se hall, se lát alapon meg nincs is mit vele meg tárgyalni.

Szóval bentebb már valamelyest tűrhetőbbek voltak az állapotok, ami az utcán történő közlekedést illeti. A rendezettebb körülmények nagyobb mozgásteret biztosítottak a halandóknak, úgyhogy errefelé nagyobb volt a mozgás, s mindenki afelé bogarászott, amerre érdekelt volt előfordulni, már ami az életszükségleti teendőket illeti.

Az új városházánál állt a sokadalom. Legvalószínűbb hasonlaltal élve, valamely vegyes⁴ felvágotthoz lehetett volna az összegyűlteket sorolni, ahogy a bejáratnál kisebb csoportokban álldogálva beszélgettek. Volt bizony jócskán közöttük olyan benyomást keltő ember, aki minden bizonnyal a kukázást hagyta ott éppen, hogy megjelenhessen a számára fontos találkozózn, de nem volt ritka a perzsabundában vagy irhabundában várakozó személy sem, valamint a két változat közötti megannyi lehetséges fokozat képviselőinek egyedei. Amolyan cirkuszi seregre hasonlított a sokadalom.

Mikor az illetékesek ajtót nyitottak, a Remetéék is jónak látták, ha kilépnek, hogy üléshelyhez juthassanak. Valahogy odafészkelődtek a Remete némely ismerősei közelébe, akikkel mindjárt szót is váltott a lehetőségekről, s annak rendje és módja szerint még le is paroláztak mindahhoz, amit így együttesen visszakapni reménylettek.

– Szakítanak ezek még rajtunk – mondta az egyik ismerős ismeretlen.

– Elmúltak az adj király katonát idők! – toldotta meg valaki.

– Azám!, csakhogy végleg beteljesült, és hiába a nagy várakozási energia fölgyülemlése, ha azok kezében a világ, akik a legkevesebbet

tették hozzá a magukéból – hallatszott oldalról, s amikor a Remete odapislantott, egykori kenyeresét vélte benne fölfedezni a színházból, aki olyantájt váltotta ki a nyúlpasszust, mint ő. Kezének öt ágát a mennyezetnek meresztette, s úgy kiáltott oda neki:

– Filozofálunk egy sort, aztán eltesszük magunkat holnapra?!

Ugyanis a kollégával mindig ezzel a gondolattal hagyták abba a melót annak idején, hogy megtárgyalták a másnapit, aztán hazakullogtak a legények.

A mondott ember rákapta szúrós tekintetét a Remetére, majd széles vigyor terült szét az ábrázatán, mint akinek hájjal kenegetik ama fizikális részeit. Oda is mordult baritonján:

– Hej, a keservit! . . . Molcerkám, erre inni kell napszálltakor, hogy így remekbeszabottan rád ismerhetek, pajtás!

– Merthogy kiknek áll ma is a világ? – kérdezett a Remete.

– Ugyanazoknak: jog és tőke, dőlj el tőle!

– Megbeszélve – mondta még a Remete, majd Magvaszakadtnak magyarázta, hogy ez a kiscömböc alkatú valaki egy olyan színésze volt a háznak, aki képes volt egy darabban öt személyt is megszemélyesíteni, hogy az izzadtsága se csordult belé.

Eladdig az egész mesebeszéd nem is volt valami érdekes a következőkben, mint a jelenlevők elvárták volna. A visszaszármaztatási bizottságból néhányan arról kántáltak, hogy nincs pardon, elég volt a mellébeszélésből, és valamire lépni kell ügyekben, amelynek megoldása úgy nyúlik, mint a pacséri rétes. Volt, aki arra is utalt, hogy itt az idő ügyeknek nemzetközisítésére s mielőbb valamely összegzését kell elvárásaiknak megfelelően, szakszerűen papírra vetniük, s vele kirukkolni az emberi jogok védelmezőinek európai asztalára.

Már ott tartott a jónép, hogy valamely fővárosi kirándulást terveznek meg jobb időjárási viszonyok idején majd, mikor nem harapja az idegeket a hideg, és az emberek is enyhültebb állapotban lesznek, mikor az elnök érkezett nagy sietve, s mindjárt szót kért, merthogy mielőbb tovább kell állnia egy házzal, várják a motorgyáriak is.

– Önök nagyon jól tudják, hogy ügyeket kellőképpen képviselem a hivatalos szerveknél, és hogy irányukban elmozdulás történik a közeljövőben – hadarta mondókáját a város első embere, közben a szószékre helyezett pohár helyett zavarában a kancsóból ivott ökörkortyinit, hogy

erőt vehessen idegességén –, de . . . de van itt egy csomó a zsebkendőn, amit ki kell bogoznunk, mielőtt végképp nekibuzdulnánk a csinálomnak!

A Magvaszakadt erre könyéken billentette a Remetét:

– A Kerti Törpe most dobja be a törülközőt!

– Hogyhogy? – kérdezte amaz.

– Felhallatszik a hattyúdala, és amikor a hattyú énekelni kezd, akkor tudavalevő, hogy valaminek vége, és valami újdonság van kezdődőben – mondta a Magvaszakadt csendesen.

– Ezt a kántori beszédet lehozhatná a földre, hogy én is értsem!

– Minket most kikezd a Kerti, de megakadunk a torkán barátom, és teszünk róla, hogy mi lehessünk a sírásói – mondta elszántan a Magvaszakadt. – Figyelje a dalt!

– Nos, igen! Az rendben van, hogy önök egy nótát fújnak, csak hogy hamis a zene, a kíséret – bizonygatta az elnök igazát a szószékről erőlködve. – Mert vannak a városnak olyan javai, melyeket nem lehet visszavádatni, nem lehet egyszerűen visszaszakítani a jelenből a múltba, emberek! Példának okáért vegyük szemügyre a Kamenita-háti esetet! Ott a lokációért már olyan ellehetetlenült állapotok uralkodnak, hogy az egyenesen égbekiáltó! Az utódló a dombot megtelepülve már ott tart, hogy a városi múzeum szakembereit elkergetve, holmi csontokért harcol, s valami templomfélélet akar visszaállítani, ami állítólag valamely ősi szállásterületnek számít!

A Remete úgy pattant fel a helyéről, mint akit éles tárggyal valagon szúrtak. A Magvaszakadt követte. Már a kijáratnál volt, mikor utolérték az elnök szavai:

– Hiába futsz, Molcer! A világból úgysem tudsz kifutni, egyszer hozzá kell szoknod, hogy most itt nem te rendezel színdarabot, hanem az élet színjátékában kell fellépned!

A Remete már kívül volt az ajtón, amikor utánajutottak az elnök szavai:

– Mi kötjük meg a nyakán a csokornyakkendőt, Kerti Törpe! . . . Hiába fáj a foga a Kamenita-hátra, azt tartóstittunk nagy erőfeszítések árán, hogy a jóisten se árthat neki!

Nagyon csendben volt a két ember visszaútjukban. A Remete egyre azon rágódott, hogy miért is gondolta a sándori javakat visszaszerezni simán, mint a vízfolyás, hiszen szépen kiviláglik, hogy a városiak nem

adják fel a harcot, s mindent megtesznek annak érdekében, ami az ásatások folytatását illeti.

– Ne epossze a bánat, ember! Mondottam volt: beénekeljük mi ökelmét hét láb mélyre, mint temetéskor szokás – mondta a Magvaszakadt, s volt valami olyan elszántság a hangjában, amitől maga a Remete is megrettent.

– Bíróságra vinni a dolgot? – kérdezte szinte magától önkéntelen, miközben fájó csuklóit tapogatta a suba alatt. – Ej, drága Magvaszakadt uram! Rámegy az életem meg a gatyám arra a dulakodásra . . .

– Nem oda Buda! A természetén még senki ki nem fogott, és ahogy azt kegyelmed kitervezte, ha a drágalátos is úgy akarja, akkor ott a Kerti Törpének nem terem babér – bizonygatta a Magvaszakadt mindazt, amit már kisezerszer megbeszéltek, miközben a szenteltvizet jég alakjában a Kamenita-hátra hordták.

Valamilyen lányalak látszott meghúzódni a Remete szálláshelyének előterében, miközben megérkeztek. A jövevény Fösöbúval játszott, s volt valami magabiztosság mindabban, amit viselkedése így hirtelenében elárulhatott.

– Vendége van! – mondta a Magvaszakadt, miközben elbúcsúztak.

– A kedvencem, a legkisebbik . . . Kerek tíz éve nem láttam, és ha jól gondolom, akkor újabb bonyodalmak elé nézek – mondta a Remete, miközben kezét fogtak, majd megindult hosszú léptekkel Rongyláb felé.

Rongylábon, amikor megpillantotta az apját, hirtelen átvillant egy emlékkép arról, hogy egy bozontos fejű férfi a magasba emeli, és megcsókolja az orrhegyét, majd hosszan lóbálja, mint aki a világból szeretné kiröppenteni. Aztán hirtelen azok a figurák sorakoztak fel emlékezetéből, amiket a Népszínházban a bosnyák adattáros mutatott neki, amikor egyik alkalommal követelőn előállt, hogy márpedig ő apja némely alakítását szeretné az előadások képeiről emlékezetébe vésni. És ahogy most, amint hosszú léptekkel feléje közeledett, hangosan ezt mondta, miközben megpróbált valamely mosolyfélét is mutatni:

– Don Quijote . . .

A Remete elhaladt a lány mellett, s miközben arra biztatta, hogy jöjjön utána, a kutyának is intett, hogy velük jöhet, hiszen ma különleges nap van.

Rongyláb és Búbánat engedelmesen követték a Remetét.

– Üljet az ágyamra, Anna – mondta a lánynak, aki nem éppen ilyennek képzelte kettejük találkozását, és miközben azon volt, hogy ezt szavakba is önti, a férfi megelőzte a cselekvésben:

– Illenék, hogy megcsókoljalak, de nem volt merszem, mert sok idő elmúltával ki tudhatja . . .

A lány szúrósan maga elé nézett. Az Anna szíven ütötte. Már nagyon régen nem mondták neki, hogy Anna, és aki mondta is, valahogy mindig szerbesen esett ki a szájukon, mintha siettek volna, hogy mielőbb túl legyenek a neve kimondásán. Ő pedig, mármint az apja, gyönyörű baritonján szinte áhítattal mondta, mint akinek sokat jelent ez a név, és ejtésekor szinte ízlelgeti a hangzókat, mint böllér a kolbásznakvalót.

– Tíz éve nem láttalak, Anna . . .

– Nem stimmel, Don! – ellenkezett a Rongyláb. – Csupán nyolc éve annak, hogy leléptél tőlünk az óceánjáróról!

– Miért a Don?! Honnan vetted ezt a badarságot?

– Quijotéban hasonlítász leginkább magadra – mondta a lány, és szép történetet kerekített a színházban tett látogatásáról, hogy emlékképeket raktározzon el magában az apjáról.

A Remete mindinkább úgy érezte, hogy Anna távolléte az életéből éveket öregítette, mert igazából legtöbb szállal hozzá kötődött, hiszen az idősebb gyerek már nagyobbacska volt, mikor ő olajra lépett, a két másik pedig Maruska általi hozott gyerek volt a házasságukban.

– Anna, kérnélek, hogy kaphassak kis időt, amíg fölnevök újra hozzád – mondta a lánynak, miközben, hogy elfoglalja magát, teljes szomorú kiszolgáltatottságát leplezendő, fölugrott, és a lány elé tette kora hajnali főztjét egy cserépfazékban.

– Ne mondd nekem azt, hogy Anna, kérlek . . . Jó lesz a Rongyláb is nekem, ahogy bárki más szólít!

– Mint nekem a Don?

– Valahogy úgy . . .

A Remete kenyeret és kanalakat hozott. Szelt a kenyérből, és szótlanul kanalazni kezdte a pacalt. Széttolta a szája környékéről a bajusz szárait, közben közelebb tolta lányához a cserépfazekat, és úgy nézett rá, mint akinek rendeződni látszik a szénája, számára nagyon is fontos ügyekben.

Rongyláb enni kezdett. Nem tudta, hogy mit eszik, kérdezni se gondolta apjától az étel mibenlétét, csupán komoran kanalazta a hosszú gyomorcsíkokat, hozzá tördelve az egybeőrölt lisztű kenyérből. Ahogy így ettek, mintha közben nagyon sok mindent szóba hoztak volna, amiről beszélgetniük kellett volna már nagyon régen, s mondhatni egyelőre igencsak jól megvoltak egymással.

Mikor már nagyon is belefeledkeztek a nagy csöndességbe, a Rongyláb jónak vélte elmondani, hogy hirtelenében miért is került ő apjához közelebb. Az egész história egy nagyobb dolgozatnak köszönhető, ugyanis a magyartanártól olyan feladatot kaptak, hogy aki teheti és van miből, az nézzen utána a családfájának. Hát ennek köszönhető, hogy ő ma itt van és nem máshol, meg az se semmi, amikor a leckét összekötheti az életével.

– Szóval a kutyabőr után kutatsz? Hát nézzed, én kiteregetem neked az egész família történetét, aztán csak mehetsz velünk valamire, netán még az a pukkancs néném is fölkérdzkedik erre a vicinálisra . . .

– Macskovics asszonyság, ugye?

– Volt szerencséd vele?

– Csak úgy messziről, hogy meg ne égessen – mondta Rongyláb, majd letette a kanalat, és indulni látszott.

– Te, Anna! Mára állítjuk ki a madárkarácsonyi fánkat, és gondoltam, hogy érdekes lehetne a részedre egy ilyen különlegesség!

– Nekik is van karácsonyuk, monddod? Az ilyen meg mi fán terem?

– Ha holnap eljössz, részed lesz benne – mondta a Remete, és a lány után indult.

Rongyláb már az autót szegélyénél volt, amikor sarkon fordult, s visszalépve, Remete nyakába kapaszkodott. A Remete is átölelte Annát, akiből oly hirtelen robbant ki a zokogás, mintha a hordópánt elpattanásával a jófajta bor ömlene zúdultában a környezetére. És ami a legszebb volt az egész történetben, hogy ezt a gesztust is túléltek szóltanul, mint akik valamely belső hullámhosszon már régen nagyon szépen fogják egymás leadóit.

A Kamenita-háti jégmezőn Yehuda látszott jönni, vállán néhány oldal szalonnával. Amikor leereszkedett a lejtőn, a Remete még a lánya után nézett, hogy rendben távozhat-e tőle, azzal a legényes mozgású férfi elé ment, és levette a terhet vállairól.

– Kinéztem már magamnak a fánkat, Molcer úr! – mondta a Yehuda.
– Ott fenn, szinte a dombcsücskőn van egy fa, aminek akkora tuskéi vannak, mint a tenyerem!

– És? – nézett jelentőségteljesen Yehudára a Remete.

– Még csak kötözni se kell ezt az avas csipegetnivalót, hanem szép sorjába szeletenként húzhatjuk fel egy-egy nagy tüsökre, aztán annyi, karácsonyolhatnak a kedvencei!

– Szeretem az okos embereket, fiam! – mondta társának a Remete, és most már bővebben is kifejtette nézetét arról, hogy a tollasok téli etetése mennyire egy keresztényi cselekedet, s milyen jó volna, ha az emberek közül minél többen gyakorolnák.

Aztán valamilyen disznóölőt keresett, hogy a szalonna tábláit hosszában vékony csikokra hasítsa velc. Közben módfelett dicsérte Justika találékonyágát, amiért ilyen könnyedén begyűjtötte a madárkarácsony kellékét.

– Janó asszonya nélkül semmire se mennénk – állapította meg Yehuda.

– Az ám! Nem lenne az inkább a te oldalbordád, te jöttment?

– Jöttment a te oldalbordád, Molcer úr! – dőfött vissza a most már félidegennek tartott sándori, és volt valami a hanghordozásából mindazoknak, akiket az élet számkivetettnek rendelt. Csupán az volt a fontos, hogy tudták jól, pillanatnyilag miről beszélnek, s ki kinek a ki- és micsodája.

A két férfi felkapaszkodott a Kamenita-hátra, és a glédicshez érkezvén, azon tanakodott, hogy miként lehetne megmászni a fát anélkül, hogy bajuk essék. Közben az alsó ágakat aggatták teli szalonnacsikkokkal és lassan az is kitudódott, hogy kinek kell megjátszania a bűnbánót.

– Rendben van, Yehuda! Az én dolgom lesz a további munka, mert én makacszkodtam, hogy márpedig ide madárkarácsonyt telepítünk! – mondta a Remete, és megkérte a társát, hogy tartson neki rablólétrát fáramászás céljára. A szalonnacsikkokat a kabátja belsejébe rejtette, majd föllépett Yehuda összekulcsolt tenyerébe, onnan a vállára kapaszkodott, és csakhamar a fa úgynevezett kétágú nyergében ücsörgött. Onnan meg már egyenes volt az út a glédics koronájáig, ahova viszont már véres tenyérral érkezett meg, mert az egyik tüske ugyancsak fölsértette a kezét. De nem gondolt vele, csak aggatta a hatalmas koronatüskékre a

madárétket, s mire az alsó ágakhoz érkezett, bizony már Yehuda is könnyen észrevehette a vércsíkokat, melyek ott kunkorodtak a Remete mindkét fölsértett karján.

– Még csak a krisztusfüggés hiányzik az egészből – dörmögte dermedten Yehuda, és már azon gondolkodott, hogy milyen módon lehetne helyrehozni a Remete sebeit.

A Remete aztán újra a fa tövében volt. Mészáros benyomását keltette, ahogy ott vérző karokkal egy utolsó pillantással végigmérte a szaloncsíkokkal házasított lepényfát, majd a megszeppenni látszó Yehudára tekintett keményen, és csak ennyit mondott:

– A só mindenre jó!

– Akkor karasó! – mondta amaz.

– Beszóm, mint a frissen vágott földi maradványait, te meg csak menj kedves barátom békével, s vidd híred amarra is, hogy a Kamenita-háton áll a madárkarácsony, és aki látni akarja, az holnap errefelé vegye útját.

Mert bizony jócskán akadtak olyanok, akik másnap, december huszonötödik napján, csupán azért fordultak meg errefelé, hogy rácsodálkozzanak a ritkán előforduló látványra, ahogy a madárnépség a maga tarkaságával jóízűen lakmározott a csemegéből, s közben olyan benyomást keltett az emberekben, hogy a lepényfa szivárványszínt ontó ékkövektől terhes.

(Folytatjuk)